

Sygn. akt I CSK 641/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z wniosku B. W. i M. W.
przy uczestnictwie M. Ł., A. Ł. i W. P.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lipca 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników: M. Ł. i A. Ł.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 9 grudnia 2020 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestnicy A. Ł. i M. Ł. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W., oddalającego apelację skarżących w sprawie z wniosku B. W. i M. W., z udziałem W. P., o stwierdzenie zasiedzenia bliżej określonej nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazali oczywistą zasadność skargi. Uzasadniając wystąpienie przytoczonej przyczyny kasacyjnej, skarżący wyjaśnili, że „nie ulega wątpliwości, że rzeczywistą przyczyną wniesienia przez wnioskodawcę do sądu wniosku o stwierdzenie zasiedzenia części nieruchomości sąsiedniej położonej przy granicy jest spór co do przebiegu granicy między sąsiadującymi nieruchomościami, stąd też sprawa nie powinna być rozpoznana jako sprawa o zasiedzenie” (s. 3 skargi kasacyjnej).

Zdaniem skarżących sprawa niniejsza była w istocie sprawą o rozgraniczenie, a nie o stwierdzenie zasiedzenia, a droga sądowa w tej sprawie jest czasowo niedopuszczalna.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance unormowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Skarżący nie wykazali, by skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona w wyjaśnionym wyżej znaczeniu. Argumentacja odnosząca się do występowania w sprawie przyczyny kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nie odnosi się do żadnego przepisu prawa. Z tego powodu wywód mający uzasadniać wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma ściśle jurydycznego charakteru, lecz ogranicza się w istocie do przytoczenia szeregu okoliczności faktycznych podsumowanych konstatacją, że Sąd drugiej instancji błędnie potraktował sprawę jako sprawę o stwierdzenie zasiedzenia.

Sednem stanowiska skarżących jest teza, że wnioskodawcy nie wywodzili swojego prawa z faktu długoletniego, właścicielskiego posiadania gruntu, lecz poszukiwali ochrony prawnej jedynie w związku z przebiegiem granicy między ich nieruchomością a gruntem uczestników. Takie zapatrywanie skarżących nie odpowiada jednak przedmiotowi sprawy, determinowanemu treścią wniosku

inicjującego postępowanie; we wniosku tym wyraźnie zażądano bowiem stwierdzenia zasiedzenia nieruchomości składającej się z określonych działek gruntu (k. 2-3), jak również powołano się na fakt samoistnego posiadania spornego gruntu przez okres wystarczający do nabycia prawa własności (k. 5). Przedmiot sprawy nie uległ następnie zmianie w toku sprawy, która została prawomocnie zakończona jako sprawa o stwierdzenie zasiedzenia.

Pogląd skarżących co do przyczyn takiego – błędnego, w ich ocenie – zakwalifikowania sprawy, co do niedopuszczalności drogi sądowej w sprawie, a także skutków powyższego stanu rzeczy, nie jest w pełni jasny, co samo w sobie neguje tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Jak się jednak wydaje, uważają oni, że skoro rzeczywistą przyczyną (motywacją psychologiczną) wystąpienia z wnioskiem o stwierdzenie zasiedzenia był spór graniczny, to konieczne było przeprowadzenie postępowania, o którym mowa w art. 153 k.c. – z tym zastrzeżeniem, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odnosi się do żadnego przepisu, w tym do art. 153 k.c. Wywody skarżących ograniczają się do sformułowania określonych tez, bez wsparcia ich argumentami juredycznymi, co wyklucza przyjęcie, że wywody te uzasadniają wniosek o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[as]